

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1044/2015
25.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Ћ., из Ћ., чији су пуномоћници Н.Ш. и М.И., адвокати из Ј., против тужене Т. ш. у Ћ., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из Ј., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1400/14 од 02.10.2014.године, у седници одржаној 25.06.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1400/14 од 02.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину-Судске јединице у Ћуприји П1 921/13 од 16.01.2014.године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење тужене број 01-1452 од 31.07.2013.године, што је тужена дужна да призна и трпи правне последице ништавости и тужиоца врати на рад на радно место наставника машинске групе предмета у Т. ш., у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 69.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1400/14 од 02.10.2014.године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је ставом првим изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење тужене Т. ш. у Ћ. број 01-1452 од 31.07.2013.године, што је тужена дужна да призна и трпи правне последице ништавости и тужиоца врати на рад на радно место наставника машинске групе предмета у Т. ш. у року од 8 дана од дана пријема пресуде, а ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се у ревизији указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези члана 372. став 2. ЗПП, према којем се у жалби не могу истицати материјално правни приговори, с обзиром да околност да тужилац у року прописаном посебним законом није поднео тужбу ради поништаја другостепене одлуке, не представља материјално правни приговор.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код тужене од 20.09.1988.године и обављао је послове наставника машинске групе предмета. Поступајући по захтеву тужене, Министарство унутрашњих послова је 23.07.2013.године туженој доставило извештај у којем је наведено да је тужилац пресудом Основног суда у Ћуприји К 87/07 од 26.03.2008.године осуђиван због извршења кривичног дела насиља у породици из члана 194. став 1. КЗ, због чега је 13.02.2009.године платио новчану казну. На основу наведеног извештаја, ВД директор тужене донео је решење број 01-1452 дана 31.07.2013.године, којим је тужиоцу, са даном 31.07.2013.године, отказан уговор о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности број 01-1597/2 од 19.09.2006.године. Решење о отказу уручено је тужиоцу 02.08.2013.године и против тог решења тужилац је поднео приговор 09.08.2013.године. Школски одбор тужене је, на седници одржаној 28.08.2013.године, донео одлуку број 01-1642, којом је одбио приговор тужиоца и потврдио наведено решење ВД директора тужене о отказу.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је, у време доношења решења о отказу, наступила законска рехабилитација тужиоца у смислу одредбе члана 98. Кривичног закона, те се он има сматра неосуђиваним лицем, због чега је дошло до незаконитог отказа тужиоца од стране тужене, погрешном применом одредбе члана 120. став 4. Закона о основама система образовања и васпитања.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужене, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење тужене број 01-1452 од 31.07.2013. године и тужилац врати на рад, имајући у виду да је предмет тужбеног захтева само првостепена одлука донета од стране директора тужене, али не и другостепена одлука донета од стране Школског одбора тужене, као органа управљања.

Наиме, Законом о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/09 ...), који је био на снази и у време доношења наведене одлуке тужене, прописано је да против решења о остваривању права, обавеза и одговорности, запослени има право на приговор органу управљања, у року од 8 дана од дана достављања решења директора (члан 145. став 1. овог закона) о коме је орган управљања дужан да донесе одлуку у року од 15 дана од дана достављања приговора (став 2.), а ако не одлучи по приговору или ако запослени није задовољан другостепеном одлуком, запослени се може обратити надлежном суду, у року од 15

дана од истека рока за доношење одлуке, односно од дана достављања одлуке (став 7. истог члана).

На овај начин, законом је предвиђена двостепеност у поступку одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених у установама васпитања и образовања, што подразумева и одлуку о престанку радног односа-отказом уговора о раду. То даље значи да предмет тужбеног захтева у судском спору, у циљу заштите повређеног права запосленог, мора бити коначна одлука послодавца, односно одлука донета поводом приговора запосленог против првостепеног решења (а првостепено решење само у случају када послодавац и по истеку законом прописаног рока, не донесе одлуку о приговору). При том, када је о приговору запосленог одлучено решењем надлежног органа, тада коначну одлуку не чини само другостепена одлука, већ и првостепена која се њоме потврђује, јер другостепено решење конзумира и одлуку првостепеног органа, без које не може ни настати. Имајући ово у виду, предмет заштите пред судом морају бити и првостепена и другостепена одлука послодавца, а пресудом о тужбеном захтеву доноси се јединствена одлука, којом се тужбени захтев усваја или одбија.

Имајући у виду наведено, да је у конкретном случају по приговору тужиоца, донета другостепена одлука, чији поништај тужилац није тражио и која је и након подношења ове тужбе остала у правном промету, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилно преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев да се поништи само првостепено решење.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**